

Tefrika -3: Dipsiz Kuyu / devamı

Category: Detektiv proza, Kitapcy, Sözler

написано kitapcy | 23 января, 2025

Tefrika -3: Dipsiz Kuyu / devamı TEFRIKA -3: DİPSİZ KUYU

İkiyüzlülük, hayatımızda çıkarların ön planda tutulduğu, maske takıp söylediğimiz yalanların masumluğuna yakıştırdığımız pembeliğiyle avutuyoruz kendimizi. Yalan yalandır, ne rengi ne de masumiyeti vardır aslında. Sevdiklerimizi üzmemek için söylediklerimiz de dâhil bunlara. Gerçeği saklamak ne kadar doğru? Hayatın bize oynadığı oyuna karşı ne kadar dürüst olabildik? Ne kadar temiz ruhumuz?

Cengiz kayıp şahısların ölüm haberlerini aldığından beri yerinde duramıyor küfürler savuruyordu. Onu sakinleştirme

abaları da nafileydi. Murat, ağrı ve Baha... Üç ismin üstü çizildiği belliydi ama o ölen genç kimdi ve kendisinden ne istiyordu? Kurşun kendi silahından çıktığı için çocuğın öldürölmesinden sorumluydu. Olayın nasıl olduğunu ısrarla sormalarına rağmen Cengiz'in ağzından tek kelime çıkmıyordu. Kendisi Murat'ın bulunduğu olay yerine giderken iki üniversite öğrencisi için ekibinden adamları gönderdi. Peşinden koştuğu çocuğu aklından çıkaramıyordu, aklına gelen düşünce yüzünden tüm kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Öyle bir ağın içinde düşmüştü ki kurtulmaya çalıştıkça daha da derinlere sürükleniyordu. Doğru düşünemiyordu, olayla ilgili soruşturma başlatılmıştı bile, önceden planlanmış bir oyun olabilirdi. Kendini savunmak için o genci öldürmediğini söylemedi.

Araştırmalardan bir sonuç elde edememişlerdi. Gerçekleştirilen infazların ardında en ufak bir delil dahi yoktu. Daha fazla zaman kaybetmeden Evren'i de arayarak merkezde buluşmalarını söyledi.

Teşkilat içinde çalışanların kendisini yan gözle izlediğini biliyordu, herkes bu süreç içinde yaşanacakları merak ediyordu. Ofisine geçti ve telefon etmeye başladı. Konuştuğu kişiye bu gün arayacağını ve ne olursa olsun görüşmeleri gerektiğini söyleyerek kapattığında Müdürün çağırıldığını haber vermeye gelen memur bekliyordu, yüzü kıpkırmızıydı, namı şehre yayılmış Başkomiseri sanki idam sehpasına kendi elleriyle götürüyor gibi hissediyordu, bu karmaşık hisler yüzünden bakamadı gözlerinin içine.

Beklenen sonu ertelemenin lüzumu yoktu, müdürüyle yüz yüze geldiğinde onun suratındaki çaresiz ifadeyi net bir şekilde görebiliyordu. Durumu daha da zorlaştırmamak için sessizce silahını ve rozetini teslim ederek makam odasından ayrıldı. Dışarıda merakla bekleyen Evren'in sesi duyuldu. "Nereye gidiyorsun?"

"Açığa alındım. Siz işinizi yapmaya devam edin," dedi arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Kafasında başka bir plan vardı. Artık bir Polis olmadığı için bu oyunu onların kurallarına göre oynayacaktı.

Dışarıya attığı ilk adımda yaktı sigarasını, üzerindeki yükün kalkmasıyla yaşadığı hafiflik vardı. Her zaman kullandığı taksi durağının yolunu tuttu, kendi aracı gibi plakasını ezbere bildiğı araca bindiğinde şoförü koşarak geldi uzaklardan.

Yüzünden gergin olduğunu anlayan taksici sadece nereye gideceklerini sordu, İzmir'in belalı semtlerinden biri olan Kuruçay'ın adını duyunca suratı düştü.

Durumu fark eden Cengiz, "Merak etme yakınlarda ineceğim," dedi.

İçi biraz olsun rahatlamıştı adamın. Orada yaşamayanlar, o semte ait olmayanlar için tehlikeliydi.

Boş yolda ilerlemeye devam ederken, artan sıcaklıkla beraber sokaklar da hayat bulmaya başlıyor, git gide sakinlik yerini kalabalığa bırakıyordu. İsteddiği yere geldiğinde indi ve dikkat çekmeden yürümeye başladı. İnsanların daha sokaklara çıkmaması işine geliyordu. Yakın bir yerde inip yürümeye başladı.

Derinlerden gelen melodinin sesine kulak verdiğinde beyninin içindeki sis bulutları dağılmaya başladı. Telefonunun çaldığını çok sonra fark etmişti. Evren arıyordu, bitmek bilmeyen sorular ile uğraşacak durumda değildi, meşgule atıp telefonu sessize aldı.

Daha cebine koymadan titredi elindeki alet, gelen mesaja boş gözlerle baktı, "Aykut öldürülmüş."

Açmadığına pişman oldu ve geri dönüş yaptı. Görev başında olmasa da gelişmeleri merak ediyordu.

"Nasıl?"

"Foça'da ava çıkanlar bulmuş cesedi. Bir aracın içinde yanarak ölmüş. Ağaçların ilerisinde ona ait cüzdan bulunmuş."

"Senden bir ricam olacak, bu sabah öldürülen gencin balistik raporlarını öğrenmeni istiyorum?"

"Neden abi?"

"Öğrenir misin, öğrenemez misin Evren!"

"Tamam abi. Haber veririm ben sana."

Konuşma boyunca kuytu köşelerden yürüyerek devam etti yoluna. Ümit'in evinin önü 'Olay Yeri' bantlarıyla çevriliydi. Şeridin altından geçip duvarın köşesine doğru ilerledi. Güzel bir nokta seçti ve oturdu, yıllara meydan okuyan ağacın gövdesine yaslandı. Beklemeye devam ederken sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyordu. Neyi ya da kimi beklediğini kendi de bilmiyordu ama içinden gelen ses bu günün hareketli geçeceğini söylüyordu. Bir saatin sonunda paketi bitirmek üzereydi neredeyse. Gergin bekleyişini sürdürürken Evren'in çağrısıyla kendine geldi. Açmak üzere parmağını ekrana götürdü, yokuştan çıkan adamı fark ettiğinde donup kaldı. Onu buralarda görmeyi

beklemiyordu.

Karşısına çıkan isim olay günü sorguya çektikleri, Ümit'e yardım etmeye çalıştığını söyleyen kel kafalı, zayıf, uzun boylu Orhan Kalay'dı. Bu adamın olaydan sonra neden tekrar buraya geldiğini merak etmeye başladı. Üzerinde siyah, vücudunu saran kot pantolon ve beyaz, polo yaka tişört vardı. Bembeyaz ayakkabıları güneşte parlıyordu yürürken. Oturduğu yerden yavaşça kalkıp duvarın arkasına doğru gizlendi.

Saklandığı yerden onun burada ne aradığını öğrenecekti ama Yavuz'un evine doğru yönelmesini beklemiyordu, Kendi kendine konuşarak neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

"Anasını sikeyim! Burada neler oluyor?"

Orhan huzursuz bir bekleyiş içindeydi, sürekli etrafını kolaçan ediyordu. Yavuz kapıda belirdiğinde onu iterek girdi. Buralarda görünmek istemediği çok açıktı. Ev sahibi davetsiz misafirin ardından sanki bir başkasını daha bekliyor gibi kapıyı kapatmadan önce kolundaki saate ardından da sokağa bir göz attı.

Geçen beş dakikanın ardından kapıya bu sefer Behlül dayandı. Orhan'ın aksine bu delikanlı kendinden daha emin ve daha rahat davranışlar sergiliyordu.

Bu çocukta çözemediği bir efsun vardı. Olaylardan oldukça uzak görünmesine rağmen her adımda karşılarına çıkıyordu.

Beklemeye devam ederken sokağın kalabalıklaşmaya başlamasıyla çareyi Ümit'in evine girip saklanmakta buldu. Yerde kuruyan kan izlerine baktı, basmamaya özen göstererek pencerenin yanına ilerledi. Geldiği ilk güne ait ağır koku tazeliğini korumaya devam ediyordu. Kaybolan isimleri sırayla bir bir fısıldadı, görünmeyen bir el çekip alıyordu resmen onları kendisinden.

Aralarında bir ilişki kuramadığı üç adamın bir araya gelme sebebini düşündü, anlattıkları farklı hikâyelerde parçalar bir birine uymuyordu. Bu mahallenin sakinleri iyi oyuncu ve iyi birer yalancıydı. Bu oyunu kurgulayanın kim olduğunu görmek için oyuna girmeliydi. Bu da riskleri beraberinde taşıyacağı anlamına geliyordu.

Bir sigara daha yakmak için elini cebine attı, ama paketin boş olduğunu anlamasıyla okkalı bir küfür savurdu. Sinirleri daha da gerilmeye başladığında nikotine ve kafeine olan ihtiyacı da artıyordu. Kapının önünde hareketliliği fark ettiğinde dikkatini topladı. Behlül sağa sola bakmadan kahvehanenin

olduğu tarafa yürümeye başladı. Orhan'ın da çıkmasını beklerken, "Ne halt yediğınızı bulacağım lan!" dedi. Dışarı çıkan Orhan'ı izlerken titremeye başlayan telefonunu görmezden geldi, adamın kuşkulu hareketleri devam ediyordu. Bu mahallenin yabancısı olduğunu söylemişti ama tanımadığı birinin kapısını çalabiliyordu rahatlıkla, hem de böyle bir muhitte. Bu işin içinde herkesin farklı rolü vardı hiç şüphe yok ki. Ama en tepeye ulaşmak için asıl anahtar kişiyi bulmalıydı. Etrafa göz attıktan sonra hızlı adımlarla Behlül'ün aksi istikametine doğru yürümeye başladı. Cengiz saklandığı yerden çıkarak Yavuz'un evine doğru yürüdü. Daha kapıyı çalmadan açılmasıyla eli havada kaldı. Ev sahibi şaşkınlık içindeydi onu gördüğünde.

Cengiz, "Hayırdır? Nereye erkenden?"

Yavuz, ne cevap vereceğini bilemedi. Bir süre bekledi, "İş için aradılar, adam gerekliymiş."

"Beş dakikan vardır herhalde?"

"Tabii beyim. Pardon Amirim. Buyurun."

Cengiz içeri girdiğinde içilen sigaraların kokusu asılı duruyordu havada, aynı zamanda hiç olmadığı kadar sessizlik hâkimdi evin içinde.

"Çocuklar nerede?"

"Hanım memlekete götürdü onları, anasının yanına."

"Neden?"

"Anasının yardıma ihtiyacı varmış, yaşlı kadın yalnız bırakamadı."

"Sen neden gitmedin?"

"İş yüzünden."

"İş... Anladım," kafasını bir şeyler ima etmek ister gibi salladı, "Şu çalıştığın yerin adı ne?"

"Mervan Gece Kulübü."

Cengiz diktiği gözlerini adamdan ayırdı ve etrafı ilk gelmişçesine incelemeye başladı. Bakışlarını önüne çevirdiğinde kül tablasında içilen üç sigara çekti dikkatini. İkisi bu mahallelerden aşına olduğu Samsun 216, diğeri ise Marlboro'ydu.

Sigarayı işaret ederek, "Misafirin mi vardı?"

Yavuz soru karşısında hiç duraksamadan cevapladı. "Yabancı bir adam geldi."

"Yabancı mı? Nasıl biri?"

"Kel ve zayıf..."

“Ne istedi senden?”

Kısa bir duraksama yaşadı, “Olayla ilgili gelişme olup olmadığını sordu.”

Cengiz, saçları ile karışan uzamış sakallarına götürdü elini. Anlattıklarına inanmış gibi yaparak bir sigara istedi. Adam paketinden çıkarıp Samsun 216’yı uzattığında Cengiz gözlerinin içine baktı.

Yavuz kendisine dikilen bir çift göz yüzünden rahatsızlık duymaya başladı, parmağındaki yüzüğe odaklandığını fark ettiğinde huzursuzluğu katlanarak çoğaldı.

“Yüzük güzelmiş, alabilir miyim?”

Cevap veremedi, bocaladı, parmağındaki yüzüğe sonra da Başkomiserin suratına baktı ümitsizce.

“Bu bana hediye, manevi değeri var Amirim.”

“Tamam, senden de bana hediye olsun, maneviyatını ikiye katlamış oluruz. Merak etme biraz takar tertemiz geri veririm sana. ... Söz...” diyerek göz kırptı.

İsteksizce parmağından çıkarırken, “Ne zaman hediye edilmişti bu sana?” diye sordu Cengiz.

“Uzun zaman oldu hatırlamıyorum.”

“Demek ki aldığından beri yeni takıyorsun, baksana parmağında izi bile çıkmamış.”

“...”

Yüzüğü aldıktan sonra cebine attı, “Hadi, eyvallah!” diyerek kapının yolunu tuttu. Yavuz’un kendi içinden homurdandığını duyabiliyordu.

“Efendim? Bir şey mi dedin?”

“Yok. Hayır, Amirim size öyle gelmiş,” söylediklerine tezat bir yüz ifadesi vardı adamın.

Cengiz de alaycı bir gülümseme ile veda edip ayrıldı. Arkasına bakmasa da Yavuz’un kendisini izlediğini hissedebiliyordu. Yokuş aşağıya inmeye başladı, kafasının içinde dolaşan tilkiler telefon çaldığında dört bir yana dağıldı.

“Evet Evren.”

“Abi çocuğun kimliğini bulduk, Sabri Erdem, yine o mahalleden garibanın biri.” Evren, Amirine o çocuğu kimin öldürdüğünü soramıyordu, ‘Eğer sen vurmadıysan kim?’ yankılanan soru kafasının içinde cınlıyordu.

“Ailesi?”

“Yıllar önce ölmüş, kanser tedavisi gören abisi var sadece. Öğrenebildiklerimiz bu kadar.”

“Hastane çalışanlarını soruşturun, ziyarete gelenlerin ismini istiyorum.”

Konuşma bittikten sonra mahallenin gençlerini iyi tanıyan dolmuş şoförünü aradı. Ondan bilgi alabileceğini düşünerek yardım isteyecekti. Telefonda buluşma yerini söylediğinde genç adam hemen yola koyulmuştu bile. Planın en önemli kısmına gelmişti sıra. Mesajı yazıp gönderdikten sonra çark dönmeye başlamıştı.

Genç Şoför kapıda belirdi, sakın olan kahvede Başkomiser arka masalardan birinde oturuyordu. Çekinerek yürümeye devam etti. Cengiz, şoförün oturmasını bekledi, meraklı ve korkak bakışlarına umursamadan ona doğru eğilerek, ne kadar süre çalıştığını sordu. Küçüğünden büyüğüne tanıyacak kadar uzundu o mahalleye direksiyon sallamışlığı. Daha fazla uzatmadan ne istediğini söyledi, uyuşturucu satışlarının kimler tarafından, nasıl ve ne zaman yapıldığını öğrenmek istiyordu.

Adam iki saate kalmadan geri dönüş yapacağını söyleyip ayrıldı yanından. Tekrar yalnız başına kaldı, asıl misafirini bekliyordu. Kendi operasyonunu tek başına sürdürmeyi planlıyordu hem de resmi olmayan yoldan. Beklediği kişi kapıdan girdiğinde ayağa fırlayarak kalktı adeta. Hızlı adımlarla yanına ulaştığında, eskilerin Baba lakaplı emekli Başkomiser Nevzat ile sıkıca sarılıp hasret giderdiler kapının önünde. İçeride oturan az sayıdaki insan bu adamların kucaklaşmasını şaşkınlıkla izliyordu. Aldırış etmedi ikisi de, geçen yıllar içinde, kardeşlik, bağlılık, hatıralar barındırıyordu bu sevginin içinde. Birbirlerine baktıklarında bir film gibi gözlerinin içinde canlanıyordu hatıralar.

Cengiz’in gülümsemesine rağmen onun yorgun ve karamsar halini fark eden Emekli Amiri, nedenini sordu.

“Oturalım anlatacağım Amirim,” eliyle yolu işaret ederek masayı işaret etti.

Karanlığın hâkim olduğu bakışlarını Nevzat’a çevirdi, “İşler sarpa sardı. Bir çamura saplandık çıkamıyoruz. Yardımın gerekli,” sözlerine ara verdiğinde gözlerinde tehlikeli bir pırıltı yayılmaya başladı.

“Hay hay... Ne yapacağım?”

Cengiz kafasındaki planı anlatırken dumanı tüten, bol telveli Türk Kahveleri geldi. Servis bitinceye kadar sustular, zayıf, kara kuru adam iki bardak suyu da bırakıp gittikten sonra konuşma devam etti, Nevzat tek kaşı havada dinliyordu. En ince

ayrıntısına kadar atlamadan başına gelenleri ve içine düştükleri durumdan bahsetti. Emekli Başkomiserden az adamla çok büyük iş istiyordu, hem de bugün.

Başkomiser Nevzat telefon açmak için izin istedi. Konuştuğu kişiye yapacaklarını anlattığında son sözü 'Bugün!' oldu. Tekrar arayacağını söyleyerek kapattı ve başını aşağı yukarı sallayarak işi hallettiğini belirtti.

Ama Nevzat'ın kaygıları vardı, "Ya planda bir terslik olursa? Sonuçta yasal bir iş değil, başın derde girmesin?"

"Sorun yok Amirim, ben de açığa alındım zaten."

Duyduklarıyla şaşkına dönen Nevzat'a bir açıklama borçluydu, ama zamanla yarışan Cengiz olan biteni her ayrıntısıyla güzel bir çilingir sofrasında anlatacağına söz verdi.

Birbirlerine sıkı sıkı sarılmanın ardından Emekli Başkomiser Nevzat ayrıldı. Cengiz tekrar yalnızdı, bulanık düşünceleri arasında uygulayacakları planın ayrıntılarını tekrar edip duruyordu. Hayaletler ile mücadele ettiğini düşünüyordu. Beklediği telefon geldi en sonunda. Dolmuş Şoförü birini bulmuştu, Cengiz dışarıda dikkat çekmeyecek bir yerde buluşmalarını söyledi. Tepecik Eğitim Araştırma servisinin acil bölümünde görüşeceklerdi.

Yola koyulduğunda arayan Evren ile görüştü, Komiser yardımcısı hastayı bir kez ziyaret için giden kişinin aradıkları kel ve kaslı adam olduğunu, ziyaretçi kaydına Volkan Sarı olarak yer aldığını, kameralardan elde ettiği en net görüntüyü göndereceğini söyledi. Cengiz gelen fotoğraftaki adamın robot çizimdeki kişinin ta kendisi olduğunu anladı hemen. Esrarengiz adamın yüzünü ilk kez görüyordu ve Orhan'la olan benzerliği şaşırtıcıydı.

Oldukça kalabalık Hastanenin bahçesinde, hastası ile uğraşanların gözü kimseyi görmüyordu. Arka tarafta geniş alana geçti, buradan her yer rahatlıkla izlenebiliyordu. Çevresine göz atarken hasta yatağında sevdiklerinin kendilerine kavuşması için dua edenler, ümitsizce bir mucize olmasını bekleyen ağır hastaların yakınları vardı. Sürprizlere gebe hayatın şanssız insanlarıydı onlar.

Yaklaşık yarım saat sonra esmer, oldukça zayıf, gözaltları çökmüş, yirmili yaşlarda bir genç ile birlikte geldiler. Cengiz uyuşturucu yüzünden bitap düşen gence baktı. Eski ve yırtık kıyafetlerin içinde sanki yürüyen bir cesedi andırıyordu.

Şoför, “Bu arkadaş işlerin nasıl döndüğünü anlatacak ama korkuyor,” dedi.

Korkmasına gereksiz ve bir daha onunla işi olmayacağını sözünü verdi Başkomiser. Sadece bildiklerini anlatması yeterliydi.

Konuşmakta güçlük çekiyordu, sesi derinlerden geliyormuş gibi çıkıyordu, “Kuruçay’da bir tek kişinin yapmasına izin var, o da Murat abiydi. O ortadan kaybolunca işlere şimdilik Behlül bakıyor.”

“Neden başka kimse satamaz?”

“Yasak geldi, ama kimin bu yasağı koyduğunu bilen yok. Birkaç kişi dinlemedi, caz yaptılar, satmaya devam edince de kemikleri kırılana kadar dayak yediler. Nasıl oldu bilmiyorum ama bu işleri Murat Abi devir aldı, satış tek kanaldan onun söylediği gibi yapılıyordu.”

“Uyuşturucu nasıl alıyordunuz?”

“Ne istediğimizi, kaç tane olduğunu söylüyorduk, Murat ve ya Behlül bize yer gösterirdi biz de gider oradan alırdık.”

“Nasıl yer gösteriyorlar? Anlamadım.”

“Kendilerinin geliştirdiği sistem var, Melek derse, Ayten Abla’nın yanına gideriz, parayı çaktırmadan verir içinde uyuşturucu olan yemek kaplarını alırız. Kara derse, siyah araçlardan biri gelecektir, beklememiz gereken köşeyi söyler, her defasında farklı nokta verir. İlk önce küçük bir çocuk gelir parayı bizden alır gözden kaybolur ardından araba gelir malı bırakır gider. Çakı derse, Mervan Gece Kulübüne gideriz, içeri girme için ayakçıya para veririz, tuvalete gider malı pisuarın içinden ayrılan özel bölmeden alırız.”

Cengiz’in kafasında şimşekler çakmaya başladı, mahallede sürekli görülen siyah araçların ve Çakının ne olduğu ortaya çıkmıştı. Çakı birinin lakabı olduğunu düşünüyordu ama yanılmıştı.

“Gece kulübündeki ayakçının adı Yavuz mu?”

Şaşırان genç Cengiz’e baktı. “Evet.”

“Mahalle dışından yabancılardan gelip alanlar oluyor muydu?”

“Çoğunluk üniversite öğrencileriydi, onlar hep Mervan Gece Kulübünden alırlar. Yavuz Abinin diğer adı ‘Dış Mıntıka Satıcısı’.”

“Hmmm... Sistem iyiymiş, kim düşündüyse gerçekten çok zekice,” dedi alaycı bir tavırla.

“Sabri diye genç bir çocuk var, onu tanıyor musun?”

“Zavallı, abisi kanser hastası, Murat ona yardımcı oluyordu.”

Murat’ın işin içinde olmasını kuşku ile karşıladı.

Görüşmenin sonunda gerekli uyarıyı yaparken gözdağı vermeyi de ihmâl etmedi. Onların gitmelerini bekledi, yakınlardan yükselen ağıt seslerine doğru çevirdi kafasını. Gelen kötü haberin verdiği keder ve üzüntü yıkmıştı insancıkları. Yas tutan kalabalığın içinde gözü yaşlı kadın, ölümün zamansız geldiğini haykırıyordu. Yitip giden bir canın ardında gözleri yaşlı sevdikleri kalmıştı geriye. Annesi olduğu anlaşılan kadının koluna iki kişi girmiş ayakta tutmaya çalışıyordu.

İçini istemeden saran hüznü o sırada kendisine gelen mesaj dağıttı. Tek satırlık iletiyi okuyan Cengiz’in suratına sinsi bir gülümseme yerleşti. Planı istediği gibi ilerliyordu, hatta beklediğinden daha fazlasını öğrenmişti. Tüm parçaları özenle topluyordu. ‘İlk görüşmeyi yapma zamanı geldi çattı’ dedi, hastane bahçesinde ölümün soğukluğunu geride bırakarak yürümeye başladı.

Kahvede yapılan uyuşturucu satışını düşünüyordu, Murat’ın çekmecesinde gördüğü defteri gözünde canlandırdı, taşlar şimdi yerine oturuyordu. Kara, Çakı ve Melek... Behlül’ün yanına doğru yürümeye başladı, yoğun sıcağın etkisiyle dik yokuşu çıkarken Doğan’ı aradı.

Polis memuru telefonu cevapladığında sesindeki heyecan karşı taraftan hissediliyordu.

“Neredesin?”

“Karakoldayım Amirim.”

“İyi dinle. Ekip otosunu al ve Kuruçay’a, Murat’ın kahveye gel. Behlül’ü alacağız.”

“Emredersiniz, ama siz?” cevap alamadan Doğan’ın yüzüne kapandı telefon.

Kendisinin geldiğini fark eden Behlül telefonla görüşüyordu, söylediklerinin duyulmamasını istercesine eliyle ağzını kapattı. Fark ettirmeden bir şeylerin peşinde olduğunu anladı. Arka tarafa yürüdüğünü görünce adımlarını hızlandırdı, kapıyı açıp çıkmak üzere yakaladı onu.

“Gel bakalım buraya kaçak!” diye koluna atıldı delikanlının.

Behlül yakalanmanın verdiği şaşkınlıkla donakaldı. İçeriye girmeyi beklerken Başkomiser onu konuşacağı yere yani dışarıya doğru sürükledi.

Kendine sertçe çekerek, “Yürü,” dedi Cengiz.

“Açığa alınan biri beni götüremez!”

“Sizin burada haberler ne çabuk yayılıyor!”

Direnen Behlöl’le uğraştığı sırada siyah bir minibüs tam önlerinde acı fren sesiyle durdu. Bunu gören Genç çırağın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme yayıldı.

Takım elbiseli, elleri silahlı iki kişi açtı kapıyı. Behlöl’ün rahat tavrının aksine Cengiz kendini çaresiz hissediyordu.

İçlerinden biri, “Atlayın!”

Behlöl’ün ardından başka seçeneği kalmayan Cengiz’de araca bindiğinde silahın kabzası başına sert bir şekilde indi, anlık acıyı hissetti ve gözleri kararak olduğu yere yığıldı.

Ayıldığında nerede olduklarını, ne kadar zaman baygın geçtiğini bilmiyordu. Başında aldığı darbe yüzünden ciddi bir ağrı vardı. Kendisi gibi Behlöl’ün de bir sütuna elleri arkadan bağlanmış olduğunu görünce şaşkınlığı arttı. Esir tutuldukları yer yaz olmasına rağmen serin ve karanlıktı, cılız tepe ışığı sadece bağlı oldukları alanı aydınlatıyordu. Hafif esintiyle dışarıdan gelen çalıların kokusu hissediliyordu. Derinlerden ayak sesleri duyulduğunda Behlöl vücudunu dikleştirmeye çalıştı, Cengiz ise kendilerini kaçırان adamları merak ediyordu.

Sürgölü demir kapı gürültüyle açıldı, oldukça iri, sert görünümlü, asker tipi saç kesimine sahip biri girdi içeri. Ela gözleri karanlıkta parlıyordu, yeşil askeri kamuflejın üstüne giydiğı beyaz atletten terlediğini kol altlarına baktığında görebiliyordu.

Behlöl, “Bırakın beni. Yanlış adamı aldınız,” diyerek serzenişte bulundu.

Genç delikanlının yakınmalarını sadece izleyen Cengiz konuşmuyordu. İçeri giren adamın kendisine meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştı. Nefes aliverişinin sıcaklığını hissedecek kadar yaklaştı, beklediğı anda sert bir yumruk indi midesine. Acısını içine bastırmaya çalıştı Başkomiser. Vuruş sitili ve duruşuna baktığında özel eğitilmiş biri olduğunu anladı. Dövüşmeyi bilmeyenin bulaşmak isteyemeyeceğı, kendisinin de tam antrenman yapmak isteyeceğı cinsten adamlardandı. İkinci darbe tam çenesine geldi.

Ağzında biriken kanı yere tükürürken Behlöl’e dönüp, “Bizim için bu gece zor geçecek anlaşılan, hazır mısınız?” dedi.

Delikanlı bu söyleme aldırış etmese de ufak bir korku tohumu düştü içine. Adam karanlıkta kayboldu, cılız sesler yankılanarak dağılıyordu boşluğun içinde. Cengiz nerede

olduklarını anlayamıyordu, oldukça büyük ve bomboş yer, sadece özel görevler için tahsis ediliyordu sanki.

Adam tekrar geri geldi, elinde tuttuğu sandalye ile su dolu kovayı ışığın tam altına koyduktan sonra çocuğun yanına giderek bağlı olan ellerini çözdü. Acıyan bileklerini ovuşturmasına imkân tanımadan iterek zorla sandalyeye oturttu ve tekrar kollarını arkasından bağladı.

Adam özenle işini yaptığı sırada birinin daha ayak sesleri duyuldu. Kendinden emin bir şekilde yürüyerek ikisinin görebileceği bir noktada durdu. Bakışlarında hiçbir jest yoktu. Ne alaycı, ne öfke, ne nefret, ne kin, ne de duyduğu mutluluk vardı yüzünü aydınlatan zayıf ışığın altında. Tamamen hissiyatsız gözler... İki adam da aynı giyinmişti.

“Evet. Beyler!” diyerek söze giren ikinci adamın bakışları genç çırağın üzerindeydi. Kısa bir ara verip bekledi, ardından devam etti. “Cengiz sen neden burada olduğunu mutlaka biliyorsun. Ama Behlül, en çok da sen merak ediyorsun değil mi, neden ben bu haldeyim diye?”

“Evet,” diye atıldı içinde beliren kurtulma kırıntılarına tutunmaya çalışarak, “Ben sizden biriyim.”

“Bizden biri diye bir şey yok evlat. Öten ve susan vardır,” konuşmasını sürdürürken çenesini hafif yukarıya doğru kaldırdı, kollarını arkada birleştirdi “Sırlarımızı açığa çıkarmanın bir bedeli var biliyorsun değil mi?”

“Yemin ederim ben tek kelime etmedim!” ağlamakla karışık yalvarıyordu adeta.

“Senin öttüğüne dair sağlam kanıtlar var, seni biz temizlemezsek polis alacak, her halükarda onlara konuşacaksın, buna izin veremeyiz!”

Behlül söze girmek istediğinde, diğer asker kılıklı adamın karnına inen sert bir yumruğuyla nefesi kesildi, öksürmeye başladı. Zayıf ve aciz bedeni bu sertliği kaldırmakta zorlanıyordu. İkinci yumruk indiğinde, midesinde ne varsa çıkardı. Bunun üzerine adam yerden su dolu kovayı alıp gencin tepesinden boca etti.

“Bana Komutan derler,” elinde kovayı tutmakta olan adamı göstererek, “Diğeri de Çavuş. Biz de isim yoktur, rütbeler vardır,” Cengiz’e döndü, “Sen bu hiyerarşik yapıyı iyi bilirsin. Çavuş, emrim dışında konuşmaz, işini de oldukça ciddiye alır. Ama Behlül bunu beceremedi Başkomiser, onun boşboğazlığı sayesinde hedefe çok yaklaştın.”

Cengiz'in gerilen kasları iyice belirginleşti, kendini kasmaya başladığında bağlı olduğu yerlerde etinin acıdığını hissediyor ve vücutu istemsiz şekilde titriyordu.

Kendisine Komutan diyen adam devam etti, "Bu gün son temizlik ile bu iş sonlanacak. Sonrasında ise biraz kafa dinlemeyi istiyorum. Sizin de öteki tarafta huzura ermenizi umuyorum," Çavuşa el hareketiyle gelmesini söylediğinde karanlığın içinde kayboldular. Ağır, metal kapının bu sefer kapanma sesi duyuldu.

Genç Çırac ile baş başa kalan Başkomiser, acı yüzünden inleyen Behlül'ü susturmaya çalıştı.

"Çocuk gibi ağlama! Büyük adam ayakları yapıyordun, nerede kaldı raconun?" Öfkesinin diri kalmasını istiyordu onu kızdırırken.

Behlül sessizliğini korumaya devam edince konuşmasını sürdürdü.

"Senin mahalle arasında oynadığın seyyar mafya oyunları sökmez burada. Sakın aptallık yapayım deme, zamanı geldiğinde bu delikten kurtulacağım sen de yaşamak istiyorsan çenenı açma."

"Nasıl yapacaksın bunu?"

"Akıllı davranarak."

"Ne yapmalıyım?"

"Soru sormadıkları müddetçe ağzını açma, oyalamak için yuvarlak cevaplar ver. Çünkü ikimizi de serbest bırakmayacaklar. Niyetleri öldürmek. Zaman kazanmamız gerek, bu adamları tanıyor musun?"

"Hayır."

"İş yaparken kimlerle iletişime geçiyordun peki?"

Behlül cevap vermek yerine susmayı tercih etti.

"Keyfin bilir."

Demir kapı tekrar açıldığında Çavuş elinde siyah bir çantayla içeri girdi. Sessizliğini korumaya devam ediyor, sadece yapacağı işe odaklanmış bir şekilde hareket ediyordu. Behlül'ün tam önünde çantayı yere koyup dizlerinin üzerine çöktü. Uğraştığı her ne ise çıkarmak için oldukça fazla özenli davranıyordu. Yavaşça ellerinin arasında tuttuğu siyah, demir parçanın tamamı ortaya çıktığında bir maske olduğu anlaşıldı. Genç çocuğun kafasından geçirdiği demir maskenin kesici ucunu ağzına soktu, onun kurtulma çabalarına aldırış etmeden maskenin bağlarını sıktı. Elleri bağlı çaresiz olan Behlül'ün gözleri korkudan yuvalarından fırlayacak gibiydi.

Cengiz, önünde duran sandalyede onun titreyen bedenini görebiliyordu.

Çavuş demir maskeyi bağladıktan sonra çantayı alarak terk etti orayı. Behlül konuşmaya çalıştığı anda dudaklarına ve diline batan sivri parçalar yüzünden kan tadını hissetti. Korku ve dehşet içinde iniltileri yankılanıyordu.

Bunu fark eden Başkomiser onu biraz olsun sakinleştirmek için, "Sakın konuşmaya çalışma. Sana taktıkları maske eski çağlarda suçluları cezalandırmak için kullanılırdı. Adı 'Demir Maske', ucunda çiviler vardır, ispiyoncuları bu yöntemle cezalandırırlardı. Dayanabildiğin kadar dayanmalısın."

Behlül direnmeye devam ettikçe yorgunluğu artmaya başladı, tutamadığı gözyaşları akarken bu sefer Komutan ve Çavuş yanlarında iki adamla birlikte geldiler. Genç çırağı görmezden gelip Cengiz'in karşısında dikildiler.

Komutan, Cengiz'i işaret ederek, "Çözün şunu!" diye emretti. "Şu piçin de ağızındakini çıkarın. Öyle kolay ölüm yok bunlara."

Söyleneni yapan Çavuş maskeyi çıkardığında, Behlül ağızında biriken kanı yere tükürdü. Korkunun esiri olmuş gözleri buğulu bakıyordu. Başkomiserin söylediği gibi konuşmamaya çalıştı. Kendi için artık zamanın azaldığını hissediyordu. Hayatında ilk defa işkenceye maruz kalmanın dehşeti içindeydi, sırada ne ile karşılaşacağını korkuyla bekliyordu.

Kamufraj giyen iki adam Cengiz'i yere indirir indirmez ellerini arkasında sıkıca bağladı. Hareketlerini kısıtlamak için ayaklarını da aynı şekilde bağlayan adamın birine diziyi vurdu, diğerini de kafa atarak serdi yere. Bağlı olan ellerini açmak için yeterli zamanı olmadığından tekmeleri ile dövülecekti. İki kişiyi elleri bağlı halde etkisiz hale getirmişti ama Komutan ve Çavuştan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Yaşanan karmaşadan faydalanıp seçenekleri hızlı bir şekilde değerlendirmeye çalıştı, kolay lokma olmadığını gösterdi düşmanlarına.

Boş ortamda yankılanan silahın sesiyle ortam buz kesti.

"Bu kadar yeter!" diye bağırarak Komutan oldukça sinirliydi.

Başkomisere doğru yaklaşan Çavuş silahın kabzasıyla vurarak diz çökmesini sağladı. Beklemedikleri anda saldırıya uğrayan iki adam da yerden kalktıklarında başları öne eğik duruyordu.

"Şunu içeri götürün beceriksiz herifler! Bir daha aynı hatayı yaparsanız sizi o değil ben öldürürüm anladınız mı?"

“Emredersiniz!” diye bağırdılar. Yerde yatmakta olan Cengiz’in bacaklarından tutup sürüklemeye başladılar.

* * *

Cengiz’i defalarca arayan Evren amirine ulaşamıyordu. Tüm ruhunu kaplayan sıkıntıya bir yandan engel olmaya çalışıyor diğer yandan da işlenen cinayetlerin dosyaları ile uğraşıyordu. Gerilen sinirlerine hâkim olamadığı için yanına yaklaşanı haşlamaktan geri kalmıyordu. Kendi kendine söylenerek elindeki dosyaları masaya fırlattığında evraklar yerlere saçıldı.

“Abi neredesin? Neredesin amına koyayım? İnsan bir telefon açar, mesaj atar, haber verir...” Öfkesini sesli şekilde kustuğu anda içeri giren İlker de aldı nasibini.

“Sen hangi cehennemdeydin? Kaç saattir siktiğimin işiyle bir başıma uğraşıyorum, abiyle hiç görüştün mü?”

“Dur bir ya! Ne oluyor yahu? Sakin! Teker teker gel, maşallah yanına gelen herkese sokup geçirmişsin sıra bana mı geldi?”

İlker alaylı yaklaşımında haklılık payı vardı. Kısa bir duraksama sonrası Evren’in nefes alışverişleri normale dönmeye başladı.

Arkadaşının sakinleştiğini gören İlker konuşmasına devam etti, “Ben de ulaşamadım. Merkezden ayrıldığından beri nerede olduğunu bilen yok?”

“İçimde kötü bir his var, Ayla Ablayı arasak mı?”

“Dur bakalım, yanında değilse bir de onu telaşlandırmayalım...”

Konuşmanın arasında ofisten içeri giren Doğan’ın bakışlarında gariplik vardı.

“Hayırdır Doğan? Kimi arıyorsun?” diye atıldı Evren.

“Başkomiser Cengiz’i,” dedi, içeride yayılan gerginliği hissedince işlerin ters gittiğini anladı.

“Sen neden arıyorsun onu?”

“Açığa alındığını öğrendim ama öğlen saatlerinde beni aradı...”

Evren ve İlker şaşkınlıklarını gizleyemedi ve yüksek sesle aynı anda, ‘Seni mi?’ diyerek çıkıştılar.

Kendisine verilen aşırı tepkinin nedenini anlayamadı, kaldığı yerden devam etti anlatmaya, “Kuruçay’da Behlül’ün orada

olduğunu, bana da ekip aracıyla gelip ikisini almamı söyledi. Gittiğimde kahvede oturanlar Başkomiserin Behlül ile çıktıklarını söylediler. Ben de merkeze dönmüştür diye düşündüm.”

“Ne yapmaya çalışıyor bu adam,” dedi Evren, “Abinin açığa alındığını nereden duydun sen?”

Duraksadı, “Karakoldan haber verdiler, davaya İlker ve senin devraldığını, yardımcı olarak da benim atandığımı haber verdiler.”

Kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine sonra da Doğan’a baktılar, “Biz niye bunu şimdi öğreniyoruz?”

“Ben Şube Müdürü ile sabah görüştüm, ekibe katılmak istediğimi söylediğimde Başkomiser Cengiz’in açığa alındığını öğrendim.”

“Bir dakika, senin Şube Müdürü ile ne alakan var? Ne diye görüştün?” Sinirlenen Evren’in sesi odanın içinde yankılanıyordu.

“Başkomiser destek için karakoldan beni çekeceğini söyledi, ‘Ben konuşacağım ama sen de Müdüre çıkarak dilekçe ver’ demişti.”

Açılan kapı konuşmalarını böldü, gürültüyü duyan Cinayet Büro Müdürü geldi, “Beyler! Neler oluyor? Sesiniz koridorlarda yankılanıyor.”

Hiddetli bir şekilde olan biteni anlatan, yaşadığı şaşkınlık ve öfke yüzünden bağırarak konuşan Evren’i sakinleştirmeye çalıştı, “Tüm ekipleri toplayın, Bundan sonra Doğan da sizinle. Kuruçay’a baskına gidiyoruz! Girmedik delik kalmayacak, bilgi alana kadar durmak yok. Cengiz’i buluncaya dek ne gerekiyorsa yapılacak!”

İlker ve Evren ok gibi odadan fırladığında Doğan da peşlerinden koşarak yetişti. Cinayet Masasının kayıp Başkomiserini bulmak için Asayiş Şube Müdürlüğündeki tüm ekipler harekete geçti.

Kısa süre içinde yola çıkan resmi ve sivil araçlarla Kuruçay’a doğru yol almaya başladılar. Mahalleye girdiklerinde semt sakinleri şaşkınlıkla izliyordu. Karanlık sokakları her yerden akın eden polis araçlarının ışıkları aydınlatmaya başladı. İlk defa Kuruçay’a bu kadar sayıda polis giriyordu, etrafı kuşatan

çok panzerler çıkış noktalarını kontrol altına aldı. Şüpheli görülen herkes sorgulanıyor, her ev aranıyordu. Başkomiseri bulana kadar nefes almak yasaktı.

İlker yanında yaşlı bir adam ile çıkageldi, Evren'i dürttü ve dinlemesini istedi.

Ayakta güçlkle duran adam bildiklerini anlatmaya başladı. "Kahveye doğru yürüyordum, Soluklanmak için durdum, kahveye yakın bir yerdeydim. Behlül bir adamla birlikte çıktı. Adamın onu çekiştirirken siyah minibüs geldi, onları alıp gitti."

"Kendileri mi bindi amca?"

"Aracın kapısı diğer tarafta olduğu için göremedim. Ama birkaç dakika bekledi araba, sonra bastı gitti."

"Peki, şoförü gördün mü?"

"Hayır. Her yeri simsiyahtı."

"O kadar net hatırlayabiliyorsun yani."

"Evet. Evladım yaşlıyım ama bunak değil."

Evren telefonunu çıkarıp Amirinin fotoğrafını gösterdi, "Behlül ile beraber gördüğün adam bu muydu?"

"Evet."

İstifini bozmadan devam etti Evren, "Bu mahalleye sık sık bu siyah araçlardan geliyormuş, yine o araçlardan mıydı?"

"Hayır, ben tır şoförüydüm, modellere dikkat ederim, eski alışkanlık. Hep Tansporter gelirdi, bu sefer Vito'ydu."

Evren, Müdürle göz göze geldi, kalabalığın içinden sıyrıldıklarında, "Müdürüm ne kadar kamera varsa araştırmamız gerekiyor."

"Tamam. O işi ben hallediyorum."

* * *

Behlül kendine geldiğinde karşısında Komutan sandalyeyi ters çevirmiş sırt kısmına kollarını dayayarak oturuyordu. Küçümseyen gözlerle bakan adama karşı içinde hızla büyüyen nefret vardı.

Uzun süren sessizliği bozan Komutan oldu, "Başkomiser sana veda edemedi, senden sadece tek bir şey öğrenmek istiyorum, bizim için önemli olan iletişim defteri nerede?"

“Kimsenin bulamayacağı bir yerde...”

“Nerede? Oyun oynamadığımızı anladığını zannediyordum!”

“Yavuz’a verdim!”

Dikkatle süzdü genç çırağı, “Delikanlıyı çöz bakalım.”

Behlül, kendisini sırada neyin beklediğini bilmiyordu. Karanlıktan aydınlığa çıkmak için hayalleri vardı ama ölüme bile bile adım atacağını hiç düşünmemişti.

(-devam edecek-)...

Orçun YENİLMEZ. Detektif proza